

תלמודו בידו

דף ט עמוד ב

א [תלמיד שנפטר מרבו אך לבסוף לן באותה העיר, האם צריך לשוב ולהיפטר מרבו בטרם יעזוב ?

ב [האם יש לשקול איזו מצוה גדולה יותר ולעשות אותה ?

ג [האם יש לעוסק בתורה להפסיק לימודו כדי לקיים מצוה ?

ד [אלו דברים של ייפוי מותר לאשה לעשות בחול המועד, והאם מותרת להניח סיד על עורה כדי להשיר השערות ?

ה [שלשה ימים לפני חג של גויים, האם מותר לפרוע מהם ומרוע ?

א [צריך. ונלמד משלמה, שפעמיים נאמר ששילח את ישראל לאחר חנוכת הבית, בשמיני עצרת ולמחרת ביום עשרים ושלשה לחודש.

ב [במצוה שאפשר לעשותה על ידי אחרים, שוקל ועושה את הגדולה ומניח הקטנה לאחר. במצוה שאי אפשר לעשותה על ידי אחרים, יקיים את זו שבאה לידו.

ג [אי אפשר לעשותה על ידי אחרים: מבטל לימודו, שנאמר "חפצ'ך לא ישוו בה", אבל חפצי שמים ישוו בה. אפשר לעשותה על ידי אחרים: אינו מבטל, שנאמר "כל חפצים לא ישוו בה".

ד [ייפוי: כוחלת [נותנת כחול בין עיניה]. פוקסת [מחלקת שיערה לכאן ולכאן]. מעבירה סרק על פניה כדי שתראה אדומה, ויש אומרים גילוח פנים של מטה. ואפילו זקנה מופלגת מותרת להתקשט במועד ושלא כסברת רב הונא בר חיננא.

סיד: לר' יהודה, אם הסיד מתייבש באופן שיכולה להסירו במועד, מותר. שאף שמצטערת כשהסיד עליה, הרי שמחה לאחר שמסירה אותו.

ה [חכמים: אסור. שאף שמיצר עכשיו שמח הוא לאחר זמן, וילך ויודה לעבודה זרה. ר' יהודה: מותר. לרבינא, משום שפירעון חוב צער הוא לו אף לאחר זמן. לרב נחמן, כי דבר שמיצר עכשיו ושמח לאחר זמן נידון כצער. מלבד מלאכה בחול המועד כבישול וסיד, שנידונת כשמחה.